

ken had toen zij jong waren, van hun vroolijken lach, en die thans als uitgestorven was. Nooit had ze 't zóó gevoeld; niets was er hier, zelfs geen dier, waaraan ze haar zorgen had te wijden: wie zou haar missen als ze dood ging? Henriëtte was een huisvrouw, de moeder harer kinderen, die niemand van

Wel verdraaid! .

haar omgeving missen kòn. Ze was er maar één dag geweest, maar dat was haar duidelijk genoeg in het oog gevallen. Wat was nicht Henriëtte trotsch op haar man, op haar twee aardige meisjes...! inderdaad ook een alleraardigst spannetje!... en dan die oudste jongen... al was die nog niets, vergeleken